

Sygn. akt III AUa 1008/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Sędziowie:	SA Elżbieta Gawda (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwia Zawadzka	

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018 r. w Lublinie

sprawy S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 18 października 2017 r. sygn. akt IV U 350/17

oddala apelację.

Jacek Chaciński Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Gawda

III AUa 1008/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 października 2017 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. i ustalił S. G. prawo do emerytury od dnia (...).

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczony S. G., ur. (...), w dniu 13 marca 2017 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem

o ustalenie prawa do emerytury. We wniosku wskazał, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Decyzją z dnia 18 maja 2017 r. na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy ostatecznie przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy składkowe i nieskładkowe, uzupełnione okresem pracy w gospodarstwie rolnym, w łącznym wymiarze 25 lat. Do pracy w szczególnych warunkach pozwany nie zaliczył żadnego okresu zatrudnienia, w tym nie uwzględnił okresu pracy od 6.01.1976 r. do 30.04.1993 r. w (...) Zakładach (...), gdyż w przedłożonym świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 30.04.1993 r. pracodawca nie określił rodzaju wykonywanej pracy.

S. G. był zatrudniony w (...) Zakładach (...) Zakładzie Usług (...) w W. w okresie od 6.01.1976 r. do 30.04.1993 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych. W trakcie zatrudnienia w dniu 20.09.1983 r. korzystał z urlopu bezpłatnego. W okresie od (...)do (...) pełnił służbę wojskową.

Pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 30.04.1993 r., w którym powołał prace wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymienione w dziale XIV poz. 16 pkt 2 wykazu stanowiącego załącznik do Zarządzenia Nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29.06.1983 r. Pracę mechanika samochodowego ubezpieczony wykonywał w kanale remontowym przy naprawach pojazdów samochodowych, głównie samochodów ciężarowych. Ubezpieczony dokonywał napraw samochodów ciężarowych i autobusów marki S., J., A., a także czasami samochodów dostawczych typu Ż. i N., będących w posiadaniu pracodawcy. Naprawiał przeważnie zawieszania, sprzęgła, hamulce, podwozia. Praca w kanale remontowym zajmowała ubezpieczonemu około 6 godzin dziennie, pozostały czas to były inne prace poza kanałem.

Sąd Okręgowy obdarzył wiarą zeznania przesłuchanych w sprawie świadków oraz zeznania wnioskodawcy, gdyż są logiczne i korespondują ze świadectwami pracy zawartymi w aktach organu rentowego

Poza sporem pozostawało, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek w dniu (...)spenił przesłankę ogólnego stażu ubezpieczenia wykazując 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, jak również nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe, oparte na spójnych zeznaniach świadków – współpracowników ubezpieczonego D. P. i T. K. oraz samego ubezpieczonego, jak również świadectwach pracy zawartych w aktach organu rentowego, dało podstawy do uznania, że w okresie od 6.01.1976 r. do 30.04.1993 r. będąc zatrudnionym w (...) Zakładach (...) Zakładzie Usług (...) w W. S. G. świadczył wyłącznie pracę mechanika samochodowego, a czynności naprawcze w przeważającym zakresie wykonywał w kanałach remontowych. Ubezpieczony naprawiał samochody ciężarowe, autobusy i czasami samochody dostawcze, będące w posiadaniu zakładu pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego czynności wykonywane okazjonalnie przez ubezpieczonego poza kanałem obejmujące – jak zeznali świadkowie – 20% lub

10-15% czasu pracy w ciągu jednego dnia roboczego, były nierozzerwalnie związane z pracami wykonywanymi w kanale. Nie budzi bowiem wątpliwości, że naprawy pojazdów samochodowych w zakresie zawieszania, sprzęgła, hamulców, podwozia przeprowadzone w kanale remontowym wymagają późniejszego sprawdzenia skuteczności i prawidłowości przeprowadzonej naprawy już poza kanałem. Abstrahując od powyższego prace wykonywane poza kanałem miały charakter incydentalny i nie wpłynęły na okoliczność, że ubezpieczony w przeważającym zakresie wykonywał czynności naprawcze samochodów ciężarowych i autobusów w kanale remontowym. Co za tym idzie, prace wykonywane przez ubezpieczonego odpowiadają rodzajowo pracom wykonywanym w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych wymienionym w wykazie A, dziale XIV poz. 16 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze. Pracodawca w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 30.04.1993r. powołał się na prace zawarte w w/w pozycji załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów, co także pośrednio wskazuje na wykonywanie przez ubezpieczonego prac mechanika samochodowego w kanałach remontowych. Ubezpieczony udowodnił zatem ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Okręgowego całokształt okoliczności sprawy dał podstawy do uznania, że w dniu złożenia wniosku o emeryturę ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki przyznania prawa do świadczenia emerytalnego zawarte w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z tych względów i na mocy art. art.477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany organ rentowy zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyprowadzenie wniosków niewynikających z zebranego materiału dowodowego, że ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres 15 lat w warunkach szczególnych;

2) naruszenie prawa materialnego tj. art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 27 i art. 32 ust. 1 i ust. 4 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 w zw. z § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki do ustalenia prawa do emerytury.

Wskazując na powyższe zrzuty apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Pozwany uzasadnił, że zarówno z zeznań świadków jak i zeznań wnioskodawcy wynika, że skarżący nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych a tym samym nie spełnił przesłanek do ustalenia prawa do emerytury.

W odpowiedzi na apelację, jak należy wywieść z jej treści, wnioskodawca wnosił o jej oddalenie, wskazując, że 8 godzin pracy dziennie obejmowało też przerwy w pracy m.in. w celu skomunikowania się z przełożonym, spożycia posiłku czy skorzystania z toalety. Wskazał, że jego praca polegała na stałym wykonywaniu obowiązków mechanika w kanale.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Zarzuty apelacji nie są trafne. Przede wszystkim Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd obdarzył wiarą zeznania wnioskodawcy i przesłuchanych w sprawie świadków D. P. i T. K., gdyż są spójne i korespondują ze świadectwami pracy. Dokonana przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu jest sprzeczne z doświadczeniem życiowym. Taka sytuacja w sprawie niniejszej nie występuje. Zeznania świadków są jednoznaczne a wynika z nich, że w spornym okresie wnioskodawca wykonywał pracę mechanika w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. Jak wynika z zeznań samego wnioskodawcy „czasami” wykonywał pracę poza kanałem.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca przede wszystkim wykonywał pracę w kanale, przy naprawie samochodów ciężarowych, autobusów a niekiedy samochodów dostawczych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że w spornym okresie tj. od 6 stycznia 1976 r. do 30 kwietnia 1993 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w kanale remontowym przy naprawie pojazdów mechanicznych.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury. Przepisy dotychczasowe to cyt. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., które w § 2 ust. 1 stanowi, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że czasowe wykonywanie pracy poza kanałem, związanej ściśle z pracą podstawową, wykonywaną w kanale remontowym nie oznacza braku stałości pracy czy też pełnego wymiaru. Opuszczenie kanału w celu wymontowania części samochodowej, czasowej naprawy poza kanałem, skonsultowania pracy z przełożonym nie oznacza, że pracownik zerwał związek z pracą podstawową i przez to nie spełnia przesłanek wymienionych w treści § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia. Istotne jest, że wnioskodawcy zostały przypisane obowiązki mechanika, wykonującego prace w kanale remontowym i praca ta była przez niego wykonywana w zdecydowanej większości czasu pracy. Sąd Apelacyjny podziela pogląd, że „praca mechanika w kanale nigdy nie trwa faktycznie, efektywnie "pełnych" 8 godzin, jednak czasem pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze nie jest czas, w którym praca ta jest efektywnie rzeczywiście wykonywana, lecz czas, w którym pracownik pozostaje w gotowości do świadczenia na rzecz pracodawcy pracy tego rodzaju” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 lutego 2015 r. III AUa 1366/14 LEX nr 1665039).

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, wymienioną w wykazie A dziale XIV poz. 16, stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia. Tym samym spełnił wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury.

Z tych względów i na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną.